

JOOZ MALARBURK

E-mailek pikkelyekről, szárnyakról és félelmekről

Ha tenyerem felfelé fordítom, érzem a napfény terhét, ha lefelé, akkor a sárgavitációt. Ezért maradok a földön, nem hűségéből, ahogy Ancsel Éva írja. A gravitációs együttthatók miatt. Egyszerű fizika ez, csak a közeledés adatott. Távolodnom már nem lehet. Állsz velem szemben, és vészesen közeledem.

Ha felém nyújtod magad, átölelek, ha átölelsz, magamhoz szorítalak. Ha megáldasz, ember maradok - valameddig. Azt tudom, hogy átkozni nem fogsz, nem mesterséged. Ezért mindennap meglátogatlak.

Ezen az úton, már többször találkoztam veled. Akkor siettem. Mit siettem, rohantam. Majdnem feldöntöttelek, és te kértél bocsánatot. Most sétálni jöttem, mert ráérek. Újra találkozunk, és amikor elhaladok melletted, érintesz. Ma én kérnék bocsánatot, de megelőzől.

Most úgy kereslek, mint kobra a levegőízeket. Nem gonoszul, inkább kíváncsian, felszegett fejjel, hunyorgás és pislogás nélkül. Érzem, hogy itt vagy: még mindig féljük egymást.

Találkozom a kígyóval, megmarkolom a testét. Túri. Nem beszélgetünk azután semmiről, így továbbengedem. Tenyeremben pikkelylenyomata. Olyan, mint egy értelmesen tagolt absztrakt festménydarab. Ujjaimmal keretezem: Kígyókép. Azt hiszem, ez a címe... tenyérjósnoóm tanácstalan.

Ma belenézek a Napba. Nem látok fényességet. Matt-sárga korong borzong az ég sűrűjében. Jól elbújtál! Hallod? Ott legfelül, legalul, legbelül sem talállak. Rendben van, te nyertél! Előjöhetsz.

* * *

Nézem a jólőtözött idegent, itt a pályaudvaron. Ő is ezt a vonatot várja. Nem mozdul, csak mered maga elé. Lassan víztócsa gyűlik lába köré. Áttetsző, mint a forrásvíz. Az idegen csak áll, mint ha mi sem történne. Bocsánat! - szólítom meg, és bizonytalanul a tócsára mutatok. Ugyan, - legyint - csak az őszinteség folyik el belőlem, és elindul a vágányok mentén. Aznap nem érkezik több vonat.

Ma rossz álmom van. Egy szakállas pofa azt ismétlgeti a képembe, hogy nem értek semmit, még azt sem, amit ő mond nekem, nem értek semmit, még azt sem, amit ő mond nekem. Mit tegyek? Egyszerűen felébredek, s az egészből egy kukkot sem értek.

Azt kérdezed, hogy biztosan szakállas-e a pofa? Te jó ég! Persze, hogy az. Határozottan emlékszem: hosszú, vagy inkább közepes, őszes, talán feketés, esetleg barnás... Várj csak! Már rémlik, rövid és szőkés a szakálla... Vagy a haja? Nem, nem a haja, ugyanis kopasz. Igen, egyenesen bőrfejű.

Meg kell vennem a parókát, szakállat meg növeszthetek. Bár az is igaz, hogy errefelé nem ismer senki, idegen vagyok. Mégis jobban érzem majd magam, hogy nem hasonlítok, legalábbis ránézésre, senkire. Mostanában, rajtad kívül, nem találkoztam emberekkel. Lakatlan a környékem. Dobozokra van szükségem. Költözöm.

Léptei bizonytalanok, mint az éghez szokott angyaloké. Nem szeret a földön járni, a nehézkedés miatt, de szárnya még nem elég erős a repülésre. Ezért várnunk kell. Szóval, itt sétálgatunk a járdákon, az aprókavicsos terek iránytalan utcácskáin. Olykor találkozunk az emberekkel, megbámulnak bennünket annak rendje, módja szerint. Talán látják rajtunk, hogy csak szükségből vagyunk itt lent. Talán.

* * *

Ami a legjobban hiányzik az életemből az egy hamutartó. Bár megtehetnéd, hogy megajándékozz velem, rendszerint elfelejted. Most emlékeztetlek, hogy nemsokára születésnapom lesz, és nagyon sok hamu gyűlik körülöttem.

Van már mobiltelefonom. Benne néhány telefonszám. A tied hiányzik. Változatlanul. Talán titkolod? Csak azért, hogy mindig személyesen találkozhas velem? Egyszerűbb lenne a térerővel.

Elromlik az autóm, lassul, majd megáll velem. A motorral van valami gubanc. Nem lehet újraindítani. Telefonszámod még mindig ismeretlen. Elindulok a simatestű úton. Éjszaka van, de nem félek. Sokat kell gyalogolnom, ami nem idegen tőlem. Még mindig éjszaka van, már árnyékom sincs. Most félek.

Igen, az autóm most már rendben van. Kibékülünk, ami a történetből nehezen következik. Újra elindulok, ugyanazon az úton. Skype-on sem beszélgetünk. Ma nincs miről. Forgalom sincs, csak a gép zúgása. Alkonyodik. Régen elhagytam a várost. Késő lesz már, mire megérkezem. Térj nyugovóra, majd csöngetek. Ne nyiss ajtót, kérek!